

въ риза отъ тирска багряница, на която свѣтлѣять цвѣтъ и смарагдовѣтъ петелки замърчавахъ очитѣ на зрителитѣ. Отъ врата му висѣше златъ *зиджуръ*, който насрѣдъ гърдытъ му са свършваше на зѣмска глава, о която висѣше прѣстенъ искусно изработенъ; златырѣсны украсявахъ кращата на рѣкавытъ на ризата, и кръстѣтъ му бѣше стегнатъ отъ поясъ шитъ съ златы цвѣтъя.

— Любезный Главке, отговори Клодій, радвамъ са дѣто та гледамъ веселъ подиръ голѣмата ти овъзи несполука въ играта. Увѣрявамъ та че имашъ физиономія на стремителнаго Аполлона, на лицето ти свѣти благополучіе, като че ты си спечелилъ а не азъ.

— Че трѣба ли да са смутяваме толкосъ, Клодіе, за загубата на нѣколко ничтожны монеты, щото да изгубваме лицето си?

Ей-Богу, докато можемъ еще млади да китимъ гѣстытъ си косы съ вѣнцы, докато слухтъ ни осѣща наслажденіе отъ пѣснитѣ и отъ армоніята на квеарата, докато усмихкытъ ня Хлоя и на Лидія распалватъ и подигатъ кръвта въ жилытъ ни, нека слѣдуваме да са радваме на слънчевата свѣтлина, като карамы дѣртыя този старецъ времето да бѣде служителъ на нашитѣ наслажденія.

Тѣзи вечеръ знаешъ ли че ще вечерямы у дома?

— Че може ли человекъ да забрави покавъвалѣето на Главка?

— Но сега кѣдѣ отивашъ?

— Щѣхъ да отидѣ на банитѣ, но имамъ еще единъ часъ време во власть-та си.

— Добрѣ; ето и азъ ще си проводѣмъ колесницата и ще додѣ съ тебе. Днесъ, мой Филіе, празнувай. Туй като рече поглади поближния отъ кошеѣтъ си, който, като похжхра, а изниско и си наведе ушытъ, пріе весело учтивостити на господаря сѣй. Не е ли хубавъ конь? кажи право, Клоіе.

Достоинъ за Феба, отговори благородныйтъ тунѣдець; достоинъ за Главка.

ГЛАВА 2.

Цвѣтопродавка мома.

Исновѣдь-та на Лѣинянина.

Читателътъ запознава Епитянина Арбака.

Двамата млади момцы обикаляхъ полека по улицытъ на Помпея като са разговаряхъ повърхностно за разны предмети; тѣ стигна-